

Sekavaa tarinaa Pasiin supervoiton tiimoilta

Valastin Pasi itse muistutti, että kuluvan kuun lopulla tulee 30 vuotta siitä, kun hän kukisti Erik Lindhin Ruskeasuolla. Minäkin muistan tuon kovin hyvin. Ja kun aloin muistella, ajatukset karkasivat ties minne. Annoin tulla ihan tajunnanvirtana...

Kyse oli siis Wega-Maljasta, jota Jarmo Jokisen poismenon jälkeen (-87) pelattiin viisi vuotta Jarmo Jokisen muistoturnauksena. Tätä varten Jamen viimeinen pesisseura Seinäjoen Mailajussit lahjoitti kisaan pesäpallomailan, joka kunakin vuonna jaettiin kisan parhaalle suomalaiselle. Taustalla oli se, että Jarmo itse voitti ensimmäisenä kunnan rahakisana (ykköspalkinto 15 000 mk) järjestetyn Wega-Maljan ja Wega jäi myös hänen viimeiseksi pingisseurakseen.

Wega-Malja – joka on muuten vanhin edelleen järjestettävä pöytätenniskilpailu Suomessa – nousi 80-luvun puolivälissä uuteen kukoistukseen. Kaikki kunnia siitä kuuluu Pauli ”Jannen ja Akin isä” Kontalalle, joka järjesti kisaan sekä sponsorit että valtavan määrän ruotsalaisia osanottajia. Pauli oli Töölön Matkatoimiston pääomistaja ja vietti nuoruutensa sotalapsena Örebrossa (ja on Ruotsin kansalainen), joten kontakteja piisasi. Minä autoin TV-tuotannon järjestämisessä ja Aarto Kunelius häärsi taustalla talousasioissa. Örebrohan (jossa Pasikin muuten pelasi Ruotsissa asuessaan) järjestää Safirin isot pingiskisat, jossa Pauli vielä 80-luvulla tunsu jokaisen.

Vuoden 1990 Wega-Maljassa oli jo totutusti kovia pelureita. Kiinasta Teng Yi, Venäjältä mm. Mazunovin veljekset Dimitri ja Andrej sekä Banda-cupin voittanut Boris Rosenberg, ruotsalaiset Peter Karlsson (joka tämänkin kisan lopulta voitti; loppuottelussa kukistui Hollannin Paul Haldan, joka yhteen aikaan oli hyvä ystävä Monica Grefbergin kanssa) ja Erik Lindh jne. Ja pelasipa kisassa myös Johan Fallby, joka nykyään on Ruotsin tunnetuimpia urheilupsykologeja.

Lindh oli tuohon aikaan Euroopan listalla viides ja maailmanlistalla 7. (parhaimmillaan viides), mutta silläkin sijoituksella hänellä oli vaikeuksia mahtua Ruotsin ykköskokoonpanoon. Taskussa oli kuitenkin mm. kaksinpelin pronssi Soulin kisoista -88, jolloin pöytätennis oli lajina ensimmäistä kertaa mukana olympiakisoissa. Olympiakaksinpelin kaksoisvoitto meni isäntämaahan Yoo Nam Kuyn ja Kim Ki Taekin toimesta, mutta Lindh löi pronssipelissä Unkarin Tibor Klamparin. Mainittakoon, että nykyinen Korkeimman hallinto-oikeuden presidentti Kari Kuusiniemi hävisi -83 Finlandia Openissa Kim Ki Taekille niukasti 2-3 (neljännessä vielä 18-18).

No joo se Lindh. ”Ekan” tunnettiin melko hermoherkkänä kaverina, joka tiukan paikan tullen etsi tuttuja valmentajia penkiltä ja jopa katsomostakin. Jostakin oli apua saatava. Ruotsalaisvalmentajat eivät oikein saaneet otetta miehen sielunmaailmaan, mutta myöhemmin herra toimi itse länsinaapurin valmennustehtävissä. Ja voitti muuten pari vuotta sitten 50-vuotiaiden nelinpelin maailmanmestaruuden Jörgen Perssonin kanssa.

Lindhin pelityyli oli erikoinen, tavallaan 30 vuotta edellä aikaansa. Hän pyrki lyömään vastaspinnin suoraan pompusta jo 80-luvulla, sekä kämmeneltä että rystyltä. Rysty oli kyllä melko erikoisen näköinen, kun maila näytti tekevän lyönnissä jonkinlaisen ympyrän. Peli oli parhaimmillaan äärimmäisen nopeaa, mutta varmuutta ei milloinkaan tullut tarpeeksi. Stiga, jonka tallimiehiä Lindh oli, mainosti, että ”Erik har framtidens spelstil”. Tottahan se tavallaan lopulta oli, mutta ei vielä oikein Erikin itsensä toimesta.

Erik pelasi tuolloin Mark V -kumeilla ja omalla varrellaan. Varsi oli ruskea ja pyöreä ja aika lailla samanlainen kuin Kjell Johanssonin vastaava, jota Stiga pyrkiikin korvaamaan juuri Lindhin varrella. Se ei kuitenkaan oikein käynyt kaupaksi. Eli kävi kuten arvata saattaa: Stiga-keräilijöiden keskuudessa juuri Lindhin kahvat ovat nyt erittäin haluttuja, koska niitä ei juurikaan ole. Jos joltakulta tämän lukijalta sellainen löytyy, ostan mailan mielelläni!

Pasi pelasi siis Lindhiä vastaan ja voitti avauserän tiukasti 22-20. Erätauolla sanoin, että ihmeellistä kyllä, mutta sinä hallitset peliä ja maailmanlistan seiska tuskailee ja on paketissa. Lisäksi hän pelaa koko ajan rystyllesi, mutta sehän sopii. Tavallaan Lindh oli selvästi hallitsevampi, mutta lyönnit eivät vain osuneet pöytään. Sanoin lisäksi, että näin lähellä maailman huippua ei olla oltu vielä koskaan. Pasi siristi silmiään ja puhisikin hiukan. Toinen erä tuli kotiin 21-19 ja koko ottelu siis 2-0.

Hauska yksityiskohta oli, että TV:n selostuskopissa ottelua kommentoi Glenn Östh, jonka olimme houkutelleet Paulin kanssa Helsinkiin. Glenn oli 80-luvun alussa Ruotsin maajoukkueen päävalmentaja yhdessä Tomas Bernerin kanssa. Tämä päävalmentajakaksikko ”rikkoi Kiinan muurin” Dortmundissa -89.

Glenn on nykyään Ruotsin olympiakomitean urheilupäällikkö (sportchef). Vuonna -92 hän kirjoitti kirjan pöytätennisvalmennuksesta yhdessä Jens Fellken kanssa. Fellke on toimittaja, joka sen lisäksi on tehnyt kirjan mm. Jan-Ove Waldnerista ja Jörgen Perssonista. Jensiin kanssa olen ollut kaveri siitä lähtien, kun hän voitti minut journalistien MM-finaalissa 1985. Ja Fellken ja Östhin kanssa suunnittelimme heidän valmennuskirjansa kääntämistä suomeksi. Ruotsinkielinen käsikirjoitus löytynee varastoista edelleen.

Glenn arvioi tuolloin Wega-Maljassa, että Erik pelkäsi häviävänsä samalla kun Pasi uskalsi voittaa. Asia ei liene ihan tuntematon nykyäänkään. Jokin aika sitten Glenn esitteli näkemyksiään nykypöytätenniksestä. Sanoi mm., että rystyn osuus nykypelissä on niin tärkeää, että pelaajia kannattaisi opettaa pelaamaan enemmän rystyotteella. Ensin kai pitäisi sopia, mikä se rystyote on! Glennin mielestä siinä mailaa käännetään siten, että mailan sulkeminen yläkierteessä on helpompaa.

Itse olin konkreettisesti aika ”lähellä” maailmanhuippua jo Tokion MM-kisoissa -83, kun toimin Ruotsin joukkueen hierojana. Waldner ei edes halunnut hierontaa, mutta esimerkiksi Appelgren kyllä. Sen jälkeen tapasimme ”Äppletin” kanssa monet kerrat Eurosportin studiolla Sollentunassa Tukholmassa.

Tokion hierontahommiin minut rekrytoi lähinnä ruotsalaisten toinen valmentaja Tomas Berner. Jos joku muistaa Ruotsin maajoukkueesta pelaajan nimeltä Jonas Berner, hän oli Tomaksen pikkuveli. Jonaksella kävi kuitenkin huonosti, sillä hän kuoli syöpään jo todella nuorena. Omalla peliurallaan Tomas Berner oli tunnettu siitä, että hänellä ei hyökkäyspelaajana ollut tappolyöntiä ollenkaan.

Hierontakontakteista oli ainakin sellainen hyöty, että nykyään Markus saa Pingiskeskuksessa tuoda maahan sekä Yasakan mailat että Nittakun pallot. Berner myy niitä Pohjoismaissa perustamansa Woodhouse -yrityksen kautta. Sitä ennen hän toimi pomona Stigallakin, silloin kun Stigan mailojen kumit tulivat vielä Yasakalta. Woodhouse tekee Yasakan rungot ja osan myös Donicin tuotteista. Ruotsissa Woodhouse myy myös Donicia.

Ylipäättään sekä maila- että pallotehtailu on nykyään melko globaalia toimintaa: ihan varma ei voi olla, millä tehtaalla mikäkin maila tai pallo tehty. Siksi ei pidä ihmetellä, jos ne joskus tuntuvat aika samanlaisilta. Hauska yksityiskohta on sekin, että Woodhousen tehdas sijaitsee Tranåsissa. Samassa kaupungissa oli aiemmin Stigan tehdas, ennen muuttoaan Eskilstunaan. Eskilstuna puolestaan oli Banda-merkin syntysijoja. Ja onpa siellä syntynyt ihan pingispelaajikin, kuten Johanssonin veljekset Kjell ja Christer. Kjellistä aika jätti, mutta Ruotsissa "Buddhan" lempinimellä kulkeva Christer vaikuttaa kaupungissa edelleen.

Aika kauas tultiin Pasiin hienosta pelistä. Vanhalle miehelle se sallittakoon.

Esko Heikkinen